

Avlsplan Kleiner Münsterländer 2007-2017

Innhold.

Innhold.	2
Dokumentrevisjoner:	3
Forord.	4
1.0 Innledning.....	5
2.0 Status.	5
2.1 Helse.....	6
2.1.1 Innavlagentisk variasjon.....	7
2.2 Gemytt/Atferd.	8
2.3 Jaktegenskaper.	10
2.3.1 Jaktlyst.....	11
2.3.2 Fart og stil.....	12
2.3.3 Selvstendighet.	12
2.3.4 Søk bredde, reviering og samarbeid.	12
2.3.5 Viltfinnerevne.....	12
2.3.6 Fuglebehandling.	13
2.3.7 Apportegenskapene.	13
2.4 Eksteriør/Rasestandard.....	13
3.0 Målsetning, prioritering og tiltak.	13
3.1 Helse.....	15
3.2 Jaktegenskapene.	17
3.3 Gemytt.	19
3.4 Eksteriør.	19
4 Avlskriterier.	20
4.1 Begrunnelse for innføring av nye avlskriterier	20
5.0 Avslutning.	25
6.0 Vedlegg:	25

Dokumentrevisjoner:

Revisjon	Dato	Beskrivelse
A1	22102007	Oppdatert etter behandling i styremøte 16.8.2007 av AR KIM
A2	01012011	Oppdatert etter nye utstillingsregler 01.01.2011 og Årsmøtet i NMLK 14.02.2011 av AR KM

Forord.

Kleiner Münsterländer er en tysk rase, og ble innført til Norge på begynnelsen på 60 tallet. Bruksmessig kan KLM beskrives som en kontinental stående fuglehund med middelstort søk, en fast stand, stor vannpasjon, og en passende porsjon skarphet ovenfor rovvilt, og med særdeles gode anlegg for alle former for arbeid etter skuddet. På lydighetsprøver, agility og viltsporprøver kan de konkurrere med de fleste andre hunderaser

Formålet med denne planen er å belyse de egenskapene avlsrådet mener det er viktig å vektlegge i den fremtidige avl av Kleiner münsterländer, slik at denne kan fungere best mulig som en rasetyrisk, sunn, gemyttlig og allsidig jakthund under norske forhold for jegere flest. Vi vil først redegjøre for rasens status pr. i dag, på grunnlag av innsendt dokumentasjon i form av jaktprøve- og utstillingskritikker, Hd-resultater og avkomstgranskning utført høsten 2005 blant Kleinere mellom 2 og 10 år. Videre vil vi definere hvilke mål vi vil arbeide mot for de ulike egenskapene, hvilke egenskaper som bør vektlegges mest og til sist en beskrivelse av tiltak for å nå disse målene.

1.0 Innledning

Norsk Münsterländer klubb samarbeider med Norsk kennel Klubb, og har ansvaret for å forvalte og utvikle den stående fuglehund rasen; Kleiner Münsterländer.

Kleiner Münsterländer er en liten rase i Norge, og den største utfordringen vår ligger i å klare å få en avlsmessig fremgang uten å miste genetisk variasjon. Det hviler et stort ansvar på oss som forvalter rasen med å bevare de genressursene den har, og gjennom avlen vår må vi hele tiden ha dette i tankene.

NMLK har knyttet kontakter med utenlandske klubber, og gjennom samarbeid med disse vil vi kunne utvide vår effektive populasjon. Dette samarbeidet øker trolig i omfang, og denne tilførselen av nytt genmateriale blir nok helt nødvendig for å unngå for smal avlsbase på Kleineren i Norge. På den annen side blir det en utfordring å prøve å benytte det beste genmaterialet fra utlandet. Gresset er ikke alltid grønnere på den andre siden, så det er viktig å vite hva man vil oppnå, og samtidig i størst mulig grad prøve å unngå det vi ikke ønsker inn i vårt genmateriale. Et enda tettere samarbeid med avlsrådene i de utenlandske klubbene vil nok kunne være nyttig i denne sammenheng.

De retningslinjer og regler som settes opp for avlsarbeidet i Norsk Münsterländerklubb vil være anbefalinger til oppdrettere om hvordan avlsarbeidet bør drives. NMLK vil ikke og ønsker heller ikke å tvinge gjennom tiltak eller regler overfor den enkelte hundeeier/oppdretter. NMLK vil arbeide for at flest mulig oppdrettere frivillig følger klubbens prinsipper i sitt avlsarbeid og dermed bidrar til å utvikle rasene i den allsidige retning som trekkes opp i avlsplanen. Når det gjelder enkelte arvelige sykdommer, som for eksempel hofteledds dysplasi (HD), gjelder i tillegg særlige regler utarbeidet og håndhevet av NKK.

2.0 Status.

I de følgende avsnitt vil vi prøve å gjengi et objektivt bilde av status til de ulike egenskapene hos Kleiner Münsterländer. Materialet er basert på dommerenes skriftlige kritikker (innsendt av arrangør) fra Jaktprøver (skog, fjell og lavland), apportprøver og eksteriørutstillinger. Hd resultatene kommer fra NKK's base.

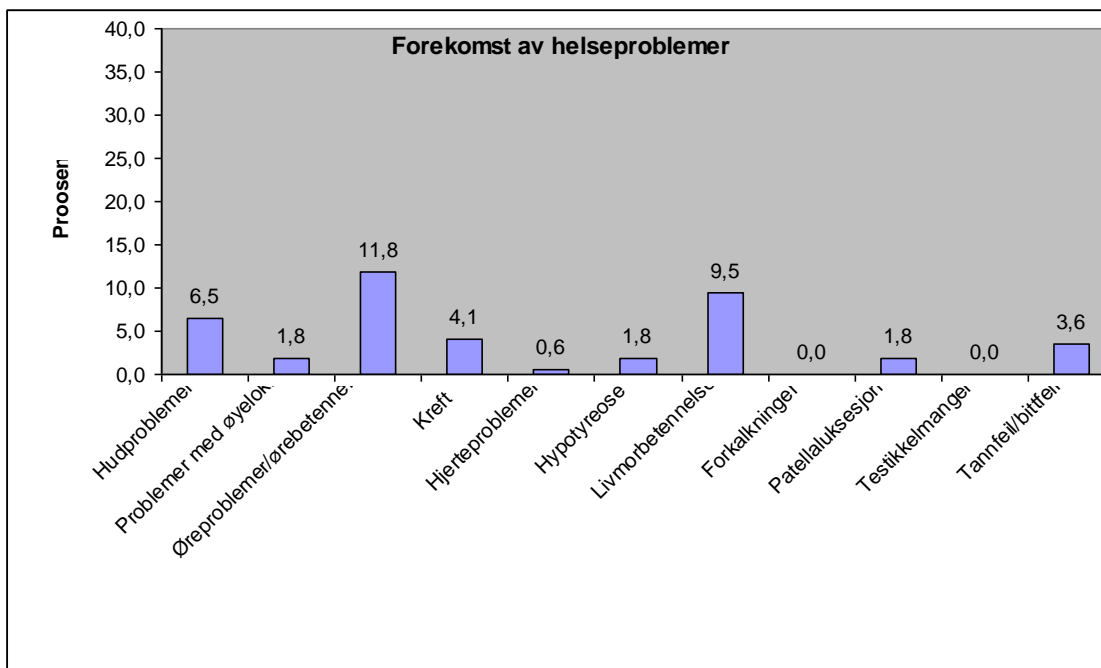
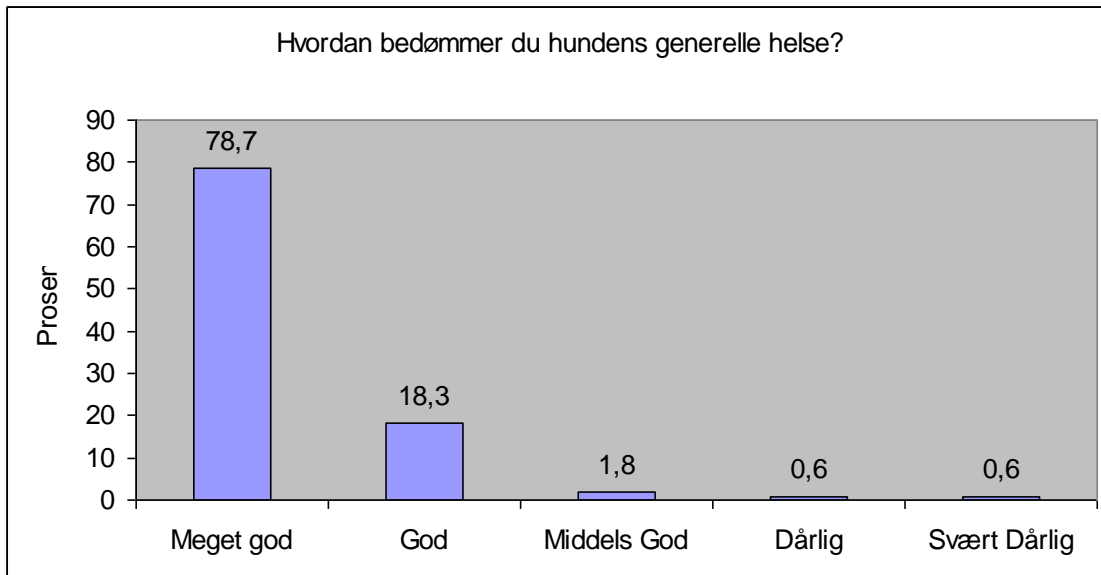
I tillegg til dette materialet ligger det til grunn resultater fra en stor avkomstrgranskning gjennomført sommeren/høsten 2005. Denne ble sendt ut til alle kleinere mellom 2 og 10 år, og omhandlet følgende tema:

- Generelt
- Helse
- Atferd
- Jaktegenskaper
- Hundehold-Avl-Oppdrett

med 169 mottatte svar oppnådde vi en svarprosent på 30 %. Fullstendig oppsummering av Avkomstrgranskningen er vedlagt.

2.1 Helse.

Når det gjelder helsesituasjonen til Kleiner Münsterländer har vi ikke noen systematiske registreringer å støtte oss til. Unntaket er hd-resultatene som sendes inn til NKK. Materialet fra avkomstgranskningen er lite nok, men vi håper det kan vise en trend.

Kleineren ser ut til å være en relativt frisk og sunn fuglehund, som ikke har noen store problemer med spesielle lidelser. Hudproblemer og ørebetennelse er de sykdommene som dominerer. Nesten samtlige har hatt kun ett tilfelle som er kurert med medisinering, så noen utbredte kroniske lidelser er det nok ikke snakk om. Det er uansett viktig å være oppmerksom på problemene, og en hund med et kronisk sykdomsproblem brukes ikke i avl. Kun klinisk friske hunder skal avles på, men unntaket er kroniske plager som 100 % sikkert kan

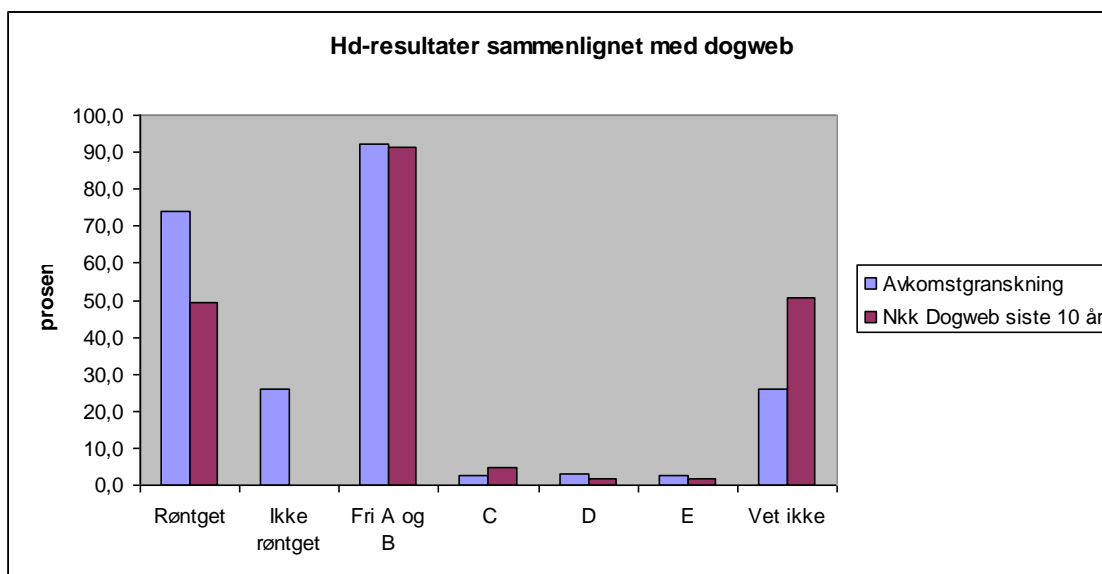
dokumenteres å ikke være arvelig. For eksempel kroniske lidelser etter påkjørsel eller andre dokumenterte skader.

Fra 1995 – 2005 har 49,3 % av Kleinererene blitt hd-røntget i følge NKK's database. Hd-resultatene fra vår avkomstgranskning stemmer brukbart med tallene fra NKK.

Avkomstgranskningen fikk en noe høyere røntgingsprosent.

Av de som ikke er røntget oppgir 90 % at de ikke trodde det var nødvendig da hunden ikke skulle brukes i avl eller har hatt symptom på Hd. De fleste av disse svarte nei på spørsmålet om hunden hadde Hd. Disse ble omgjort til ”vet ikke”.

Andelen Hd-røntgede hunder kunne gjerne vært større. Sammenlignet med andre raser har vi lite Hd, men det bør ikke bli noen hvilepute.

2.1.1 Innavlagentisk variasjon.

Pr. definisjon er Kleiner Münsterländer en meget liten rase. De siste årene er det registrert ca 50 nye individer pr år, og den totale populasjonen er ca 630 individer (reg. hos NKK siste 10 år).

Det er en overhengende fare for at vår rase kan få redusert den genetiske variasjonen og få problemer pga innavl.

Gjennom avlsarbeidet ønsker vi å forbedre en eller flere egenskaper, og søker å oppnå dette ved å velge ut de genetisk beste dyrene og la disse få flere avkom enn de andre. Forutsetningen er at det i populasjonen finnes dyr som er bedre enn de andre. Hvis alle dyrene var genetisk like ville det vært umulig å oppnå forbedring.

Ved innavl/linjeavl blir individene mer genetisk like, og det er jo det oppdretterne ofte ønsker å oppnå ved denne type avl. Den egenskapen de legger vekt på ”festnes” i linja. Når dette er oppnådd har imidlertid også den genetiske variasjonen for denne egenskapen gått tapt. Har en med sin linjeavl/innavl nådd det helt optimale for denne egenskapen, for eksempel pels, tegninger, snutefasong og lignende, og vært helt sikker på at denne aldri skulle

forandres, ville det kanskje vært greit nok. Problemet er imidlertid at alle andre synlige og usynlige egenskaper samtidig har mistet sin genetiske variasjon.

Hvis det da plutselig viser seg at en sykdom blir utbredt i rasen pga sterk linjeavl/innavl, har man kanskje mistet mange av de genene som er viktige for å unngå denne sykdommen.

Ett annet problem ved avl i små raser, er faren for helseproblemer ved økt innavlsgrad. Ved økt innavlsgrad øker homozygotien, dvs. at flere genpar inneholder like gener (den genetiske variasjonen reduseres). Resultatet kan bli innavlsdepresjoner i form av forskjellige sykdommer og mangler, valpedødlighet som følge av dobling av letale gener og nedsatt fruktbarhet.

Defektgener og letale gener (gener som er dødbringende i dobbel dose) finnes hos alle individer, og ved økt homozygotisering vil det kunne dukke opp problemer.

Skal man da prøve å avle seg vekk fra problemet, ved å utelukke alle individene som kan være bærer av disse defektgenene, vil en smal avlsbase bli enda smalere og risikoen for innavlsdepresjoner øker. En ond sirkel det er best å prøve å unngå ved å være føre var!

Pr 1.8.2006 har vi 15 godkjente avlstisper og 5 godkjente avlshanner i vår rase. Med andre ord utgjør disse under 4 % av populasjonen. 3 av hannene er alt benyttet opp mot en anbefalt grense for matadoravl.

Nå vet vi imidlertid at en del utenlandske hanner benyttes, og noen tisper og hanner i Norge som ikke er avlsgodkjente benyttes i avl.

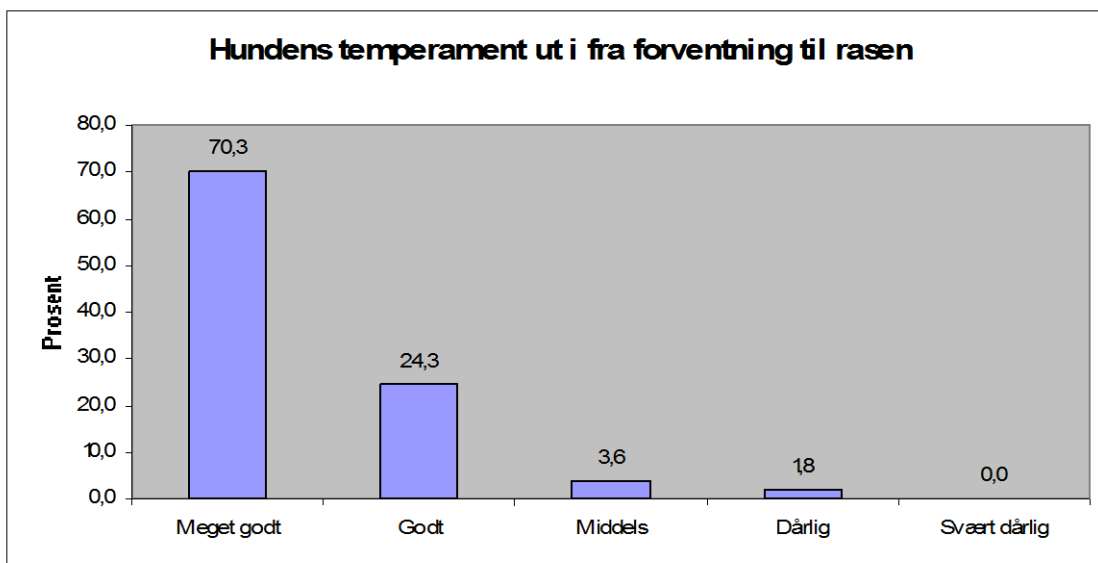
Vi ser uansett alvorlig på situasjonen, og anser faren for innsnevring av avlsbasen som stor.

Vi vil prøve å foreslå tiltak vi kan benytte i kapittel 4.0.

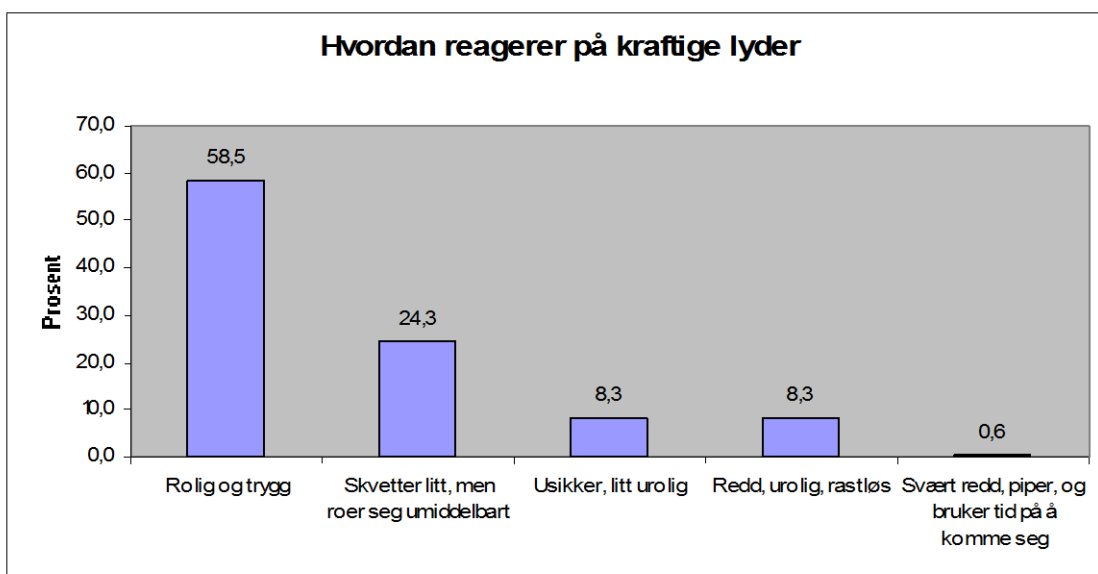
2.2 Gemytt/Atferd.

Også når det gjelder atferd og gemytt mangler vi dessverre systematiske registreringer. Det eneste som finnes, er kommentarer om hundens gemytt når den vises for en eksteriørdommer på utstilling. Atferd ble derfor vektlagt under avkomstgranskningen.

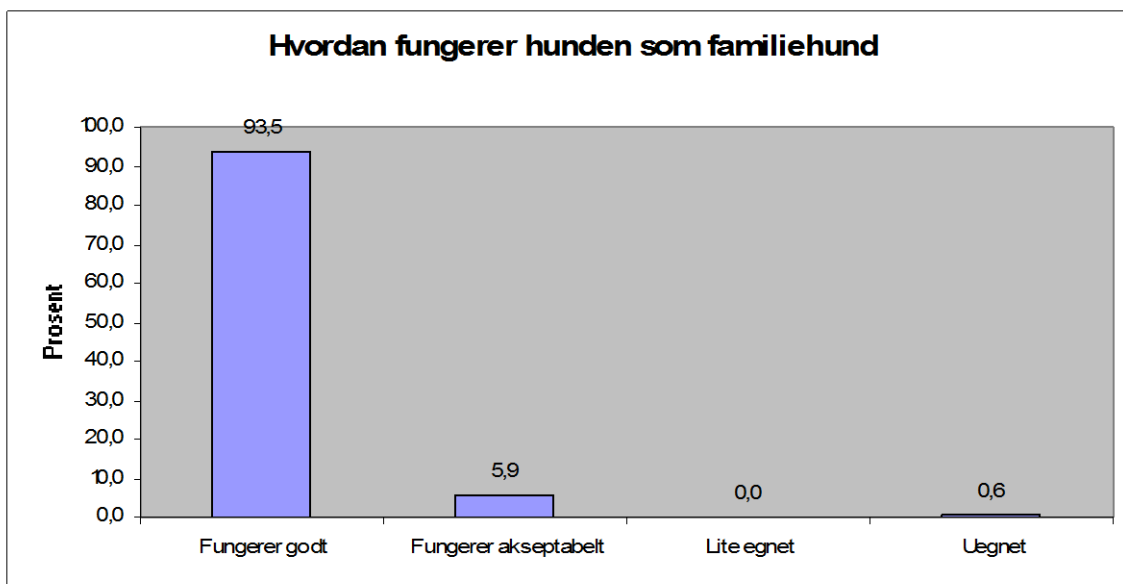
Kleineren skal være en stabil og nervesterk hund, og avvik fra dette regnes som diskvalifiserende feil på utstilling. Hunder som ikke har et rasetypisk temperament og gemytt skal ikke benyttes i avl.

Atferd og gemytt ser ut i fra avkomstranskningen til å være meget bra, og 95 % oppgir at hundens temperament er meget godt eller godt i forhold til forventningene til rasen. De få hundene som viser aggressivitet overfor andre hunder, er hanner overfor andre hanner. 4 av hannhundene er avlivet pga atferdsproblemer. En av disse pga aggressivitet mot mennesker, de øvrige pga aggressivitet mot andre hannhunder.

Generelt ser Kleineren ut til å fungere godt i det daglige livet, og de som eier den er fornøyd med gemyttet. En del hunder reagerer på kraftige lyder, men på jakt er det svært få hunder som bryr seg om skudd. Se jakttegenskaper.

2.3 Jaktegenskaper.

Jaktegenskapene registreres hos de hundene som stilles på fuglehundprøver. Her bedømmer utdannede dommere hundens egenskaper ut i fra en instruks som skal sikre at alle stående fuglehunder vurderes etter de samme kriterier.

Bedømmelsen registreres av dommeren i et jaktprøveskjema, og følgende egenskaper gies en tallkarakter fra 1-6. Jaktlyst, Fart, Stil, Selvstendighet, Søksbredde, Reviering og Samarbeid. Tallet 6 er beste karakter, med unntak av søksbredde, reviering og samarbeid hvor 4 er mest ønskelig.

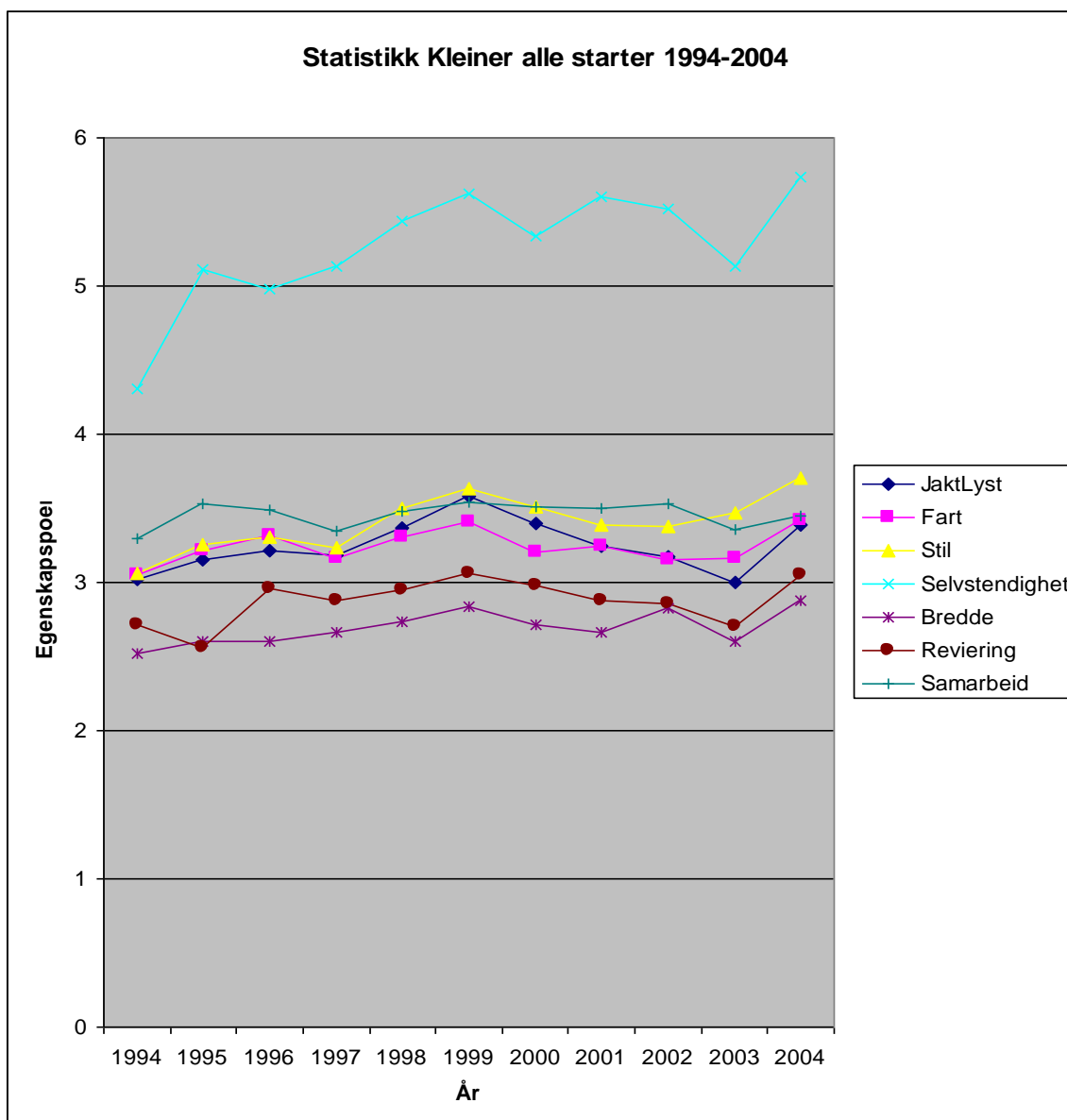
Resultatene registreres hos NKK, og gjennom Dogweb kan klubber og medlemmer utnytte dataene. En gjenpart av kritikken sendes også avlsrådene for respektive rase.

På grunnlag av dette utarbeider vi statistikker og tabeller som viser utviklingen av de forskjellige egenskapene.

Dette er det viktigste materialet avlsrådet har for å følge utviklingen av jaktegenskapene til Kleineren, og erfaringsmessig er dette arvelige egenskaper som ved rett seleksjon kan gi avlsmessig fremgang.

	JaktLyst	Fart	Stil	Selvstendighet	Bredde	Reviering	Samarbeid
1994	3,02	3,05	3,06	4,31	2,52	2,71	3,30
1995	3,15	3,21	3,26	5,11	2,60	2,56	3,53
1996	3,21	3,32	3,31	4,98	2,60	2,96	3,49
1997	3,18	3,16	3,23	5,13	2,66	2,88	3,35
1998	3,37	3,31	3,50	5,44	2,73	2,95	3,48
1999	3,58	3,41	3,63	5,62	2,84	3,06	3,54
2000	3,40	3,20	3,51	5,34	2,71	2,98	3,51
2001	3,25	3,25	3,39	5,60	2,66	2,88	3,50
2002	3,17	3,15	3,38	5,52	2,83	2,86	3,53
2003	3,00	3,16	3,47	5,13	2,60	2,70	3,36
2004	3,39	3,42	3,70	5,73	2,88	3,05	3,45

Oversikt over gjennomsnittstall for jaktegenskaper hos Kleiner Münsterländer fra 1994-2004. Samlet alle prøvetyper alle klasser, og begge kjønn. Selvstendighet er beregnet kun på høyfell og lavland.

2.3.1 Jaktlyst.

Høy jaktlyst er avgjørende for en vel fungerende fuglehund. Dette sikrer et søk med god intensitet over et lengre tidsrom. For våre Norske forhold, med generelt lav vilt-tetthet og variert terreng, vil ikke en hund med liten jaktlyst fungere tilfredsstillende. En del Kleinere har et betydelig byttebegjær, og er svært vanskelige å få rolig i fuglesituasjoner. Denne egenskapen viser ingen korrelasjon med jaktlyst, da hunder med stort viltbegjær ikke trenger å ha høy jaktlyst og bra søksformat. Sterkt byttebegjær gjør dressuren vanskeligere, og det er vanskelig å avgjøre om hvor mye som skyldes arv eller manglende dressur. Sett i forhold til jaktlyst hos andre fuglehundraser, viser jaktprøvestatistikker at Kleineren nok ligger en del lavere her.

I følge Avkomstgranskningen er omlag 85 % av eierne meget godt eller godt fornøyd med hundens jaktegenskaper i forhold til forventningene til rasen. Flest kunne ønske seg bedre søksegenskaper i form av jaktlyst, fart og format, dernest ønskes at hunden kunne holde standen lenger og vise ro i oppflukt. Dette gjenspeiles også av statistikker over jaktlyst sammenlignet med andre raser. Jaktlyst er med den erfaringen vi har fra andre raser, en egenskap som ved korrekt seleksjon kan gi avlsfremgang. Mer om dette under mål og tiltak.

2.3.2 Fart og stil.

Egenskapene fart og stil viser sterk korrelasjon til jaktlyst, dvs at høye verdier for jaktlyst nesten alltid etterfølges av høye verdier for fart og stil. Vi velger derfor avlsmessig å behandle disse under jaktlyst, og forholder oss til jaktlyst som en egenskap som beskriver disse 3 samlet.

2.3.3 Selvstendighet.

Denne egenskapen beskriver i hvilken grad hundene arbeider uavhengig av makker på høyfjell og lavlandsprøver, eller har tendens til å henge eller kontrollere. 6 er beste karakter for denne egenskapen, som gjennom det siste 10-året har vist en fin fremgang.

2.3.4 Søksbredde, reviering og samarbeid.

Disse egenskapene gies poeng fra 1-6, og 4 er det optimale for hver egenskap. F. eks vil 6 i søksbredde beskrive en hund med for vidt søk, og 6 i reviering beskriver en hund som går for åpne slag og legger igjen mye terreng som ikke er avsøkt.

Ut i fra statistikkene har nok Kleinerene en del å gå på når det gjelder søksformatet. Kleineren er holdt for å være en hund med et mindre søk en de britiske raser, som jakter i alle terrengtyper med god kontakt med sin fører. Men den bør forventes å kunne vise et jaktbart søk på alle prøvetyper. Utviklingen siste 10 år har egentlig ikke vist særlig fremgang. Situasjonen er noe den samme for reviering.

For samarbeid er snittet bedre, og viser at kleineren samarbeider godt med sin fører. Den har ingen tendens til å bli egenrådig.

2.3.5 Viltfinnerevne.

Ut i fra prøvekritikkene kan man danne seg et bilde av hundens evne til å komme i kontakt med fugl. Dommeren registrerer hundens antall støkk eller stand, samt makkers antall støkk eller stand. Hvorvidt disse registreringene foreløpig har noen avlsmessig nytte er tvilsomt, da det er kun et veldig lite antall hunder som har flere prøvestarter med fuglekontakt.

2.3.6 Fuglebehandling.

Hundenes evne til å reise fuglene kontrollert, uten nøling, er i jaktprøveskjemaet forsøkt beskrevet ved at utførelsen er inndelt i fire grader fra ”neker” til ”djerv”. Presisjon er inndelt i tre kategorier.

Det samme problemet som for viltfinnerindeks har vi også her, men siden dette materialet kun omfatter hunder som får godskrevet en stand, blir tallmaterialet svært lite

2.3.7 Apportegenskapene.

På lik linje med jaktprøvene mottar avlsrådet også kritikkskjema fra apportprøver. Det blir utarbeidet statistikker på grunnlag av disse.

Vi har mottatt i alt 63 kritikker fra apport-prøver i 2005. Følgende premieringer er oppnådd: 19x1 AK, 7x2 AK, 4x3 AK, 3x1 UK, 2x2 UK og 3x3UK.

Dette gir en premieringsprosent på 58 %, et kjempebra resultat.

Det er stor interesse for denne prøveformen blant NMLK's medlemmer. Klubben har fått nye dommere og instruktører, og det blir kjørt kurs av disse, organisert som treningssamling med påfølgende prøve. Foregående sesong ble det også tatt initiativ til regelmessige treninger av DK'er og instruktører i sentrale deler av Sør-Norge. Da det er i denne landsdelen disse prøvene hovedsakelig avholdes, er naturlig nok aktiviteten størst her blant NMLK's medlemmer.

Uti fra prøvekritikker og aktivitetsnivå, ser det ut til at apportegenskapene til KLML er gode, og at denne egenskapen videreføres gjennom det høye aktivitetsnivået.

2.4 Eksteriør/Rasestandard.

Eksteriørmessig kan kort nevnes at avlsrådet i 2005 mottok 124 Utstillingskritikker. Av disse fikk 80 hunder premiegrad 1 AK/AUK/JK eller bedre. Dette tilsvarer 64,5 % av hundene (68,1 % i 2004). 36 hunder fikk premiegraden 2 AK/AUK/JK. Dette tilsvarer 29 % av de stilte hundene (28,9 % i 2004).

Slår en sammen de individene som fikk 2 AK/AUK/JK eller bedre utgjør dette hele 93,5 % av de hundene som ble stilt i 2005.

På grunnlag av dette, og lignende tall fra tidligere år, må man kunne anta at KLML pr dato holder et meget bra eksteriørt nivå.

3.0 Målsetning, prioritering og tiltak.

I de påfølgende avsnittene vil vi vurdere hver enkelt egenskap med tanke på hvilke som er viktigst å gjøre noe med i forhold til dagens status, hvilke muligheter vi har for å oppnå avlsmessig fremgang for egenskapen med dagens registreringsystem og egenskapens arvbarhet, hvilket mål vi setter oss for egenskapen, hvilket avlsopplegg det kan være mest hensiktsmessig å bruke og hvilke avlsmessige tiltak vi bør iverksette.

For å kunne drive et effektivt avlsarbeid er man avhengig av objektive målbare data som er samlet inn gjennom systematisk registrering. Registreringene må være gjentakbare, dvs at for eksempel to eksteriørdommere dømmer samme hund likt, og at samme dommer, dømmer samme hund likt på to forskjellige tidspunkt (uten at hunden har forandret eksteriør vesentlig). Stor grad av gjentakbarhet gir genotyperegistreringer av høy kvalitet, og gode muligheter for avlsmessig fremgang. For eksteriør og jaktprøvebedømming er nok dette en utfordring også i fremtiden. Konferanser hvor dommere og avlsråd kommer sammen og ”kalibrerer” seg opp mot rasestandarder og jaktprøvekriterier er svært viktig for kvaliteten på registreringene, og bør avholdes med jevne mellomrom.

For å få avlsmessig fremgang for en egenskap, er det en forutsetning at denne er arvelig på den måten den registreres. Dette er viktig å vite før en begynner et omfattende registreringsarbeid.

I hundeavl er det i hovedsak to avlsopplegg som benyttes i dag. Masseseleksjon er et opplegg hvor vi bruker informasjon om hundens egne egenskaper, mens indekssелеksjon også legger vekt på slektningers (foreldre, avkom, søsken) egenskaper. For egenskaper med høy arvbarhet kan masseseleksjon være godt nok, mens egenskaper med lav arvbarhet vil gi best avlsfremgang ved bruk av indekssелеksjon.

Ideelt bør den genetisk beste halvparten av populasjonen benyttes i avl, for å få økt fremgang for de egenskapene man ønsker, samtidig som den genetiske variasjonen opprettholdes. For å øke den avlsmessige fremgangen, er det oftest mest hensiktsmessig å konsentrere seg om en eller få egenskaper i løpet av en periode. Har disse høy arvbarhet for registreringsmetoden, samtidig som de genetisk beste dyrene benyttes i avl, vil en forvente å kunne oppnå en merkbar fremgang i løpet av forholdsvis kort tid. Grunnen til at enkeltegenskaper blir prioritert, kan være at det er disse egenskapene AR mener det er viktigst å gjøre noe med for å gjøre kleineren til en bedre hund, og at andre egenskaper mangler eller har for dårlige registreringer eller usikker arvbarhetsstatus. Kan hende vil disse egenskapene bli prioritert senere, når registreringsarbeid er satt i verk, arvbarhet beregnet og avlsopplegg klart.

På bakgrunn av vår rases status, ser avlsrådet for seg følgende prioritering av egenskaper i kommende periode:

- Helse
- Jaktegenskaper
- Gemytt
- Eksteriør

3.1 Helse.

Til tross for at vi i kapittel 3.1 oppsummerer rasens helsestatus som bra, uten problemer med spesielle arvelige lidelser, og med en grei hd-statistikk, velger vi å prioritere helse på topp.

Grunnen til det er at Kleineren står i fare for å få en alt for smal avlsbase. Som det ble gjort rede for under kap 3.1; Pr 1.8.2006 har vi 15 godkjente avlstisper og 5 godkjente avlshanner (3 er alt benyttet opp mot grensen for matadoravl) i vår rase. Med andre ord utgjør disse under 3,2 % av populasjonen. Dette er et svært lavt tall. Det totale antallet avlsdyr er imidlertid noe høyere, da en del hunder som ikke er avlsgodkjente benyttes i avl. Det benyttes gjerne godkjente hanner på tisper som ikke er jaktpremiert.

Med den lille populasjonen vi har, vil det nesten være umulig å holde innavlsøkningen på et akseptabelt nivå. Før eller siden vil det dukke opp recessive defektgener i dobbel dose, og da får vi et problem. Under et forsøk på å avle oss ut av dette problemet er vi nødt til å jobbe med en enda mindre populasjon, med økt fare for ytterligere økt innavl og nye problemer. Dette er en trussel vi mener det er svært viktig å ta på alvor, og prøve å gjøre noe med! Hvis vi lukker øynene for dette problemet, kan vi i verste fall plutselig skape et problem det kan bli for sent å gjøre noe med. Ideelt sett bør vi avle på den beste halvparten av populasjonen, og på det mangler vi en god del.

Fristelsen for å bruke en god hannhund for mye, ser vi som overhengende med tanke på det lille antallet godkjente hanner. I vår lille populasjon når en avlshanne fort grensen for matadoravl. Vi velger å forholde oss til anbefalingen om at en hannhund ikke skal være far til mer enn 5 % av individene som er født i en 5-års periode. Pr i dag vil det si maksimalt 15 valper. Også for tisper vil det for vår lille rase kunne bli tilsvarende problem med matadoravl. Dette er trolig det beste tiltaket for å redusere innavlsgraden, samtidig som vi sørger for å ikke bruke avlshunder med for nærme slektskap.

Det vil nok kunne skape en del problemer for enkelte å akseptere at deres bra premierte hund må taes ut fra avl i ung alder, men det er viktig å huske at en god avlshund er en hund som har evnen til å få gode avkom. Det er ingen holdbare argumenter for å bruke en slik hund i årevis; er det en avlshund av høy kvalitet, vil den i løpet av få år ha fått avkom som er (bør være) enda bedre.

Å øke andelen avlshunder har hatt fokus tidligere også. Spesielt hanner. Dette arbeidet har fremdeles høy prioritet. I et forsøk på å øke andelen avlsgodkjente hanner, ble det i 2004 innført en ordning med utredningshanner. Dette var hanner som oppfyller NMLK's avlskrav på alle punkter, men ikke var jaktpremiert. Utvelgelsen av disse skulle skje på grunnlag av prøvekritikker eller dommer/instruktøruttalelser fra treningssamlinger og lignende. Det til dels skjønnsmessige utvelgesesgrunnlaget skapte en del missnøye og grobunn for misunnelse, så avlsrådet valgte å utelukkende forholde seg til jaktprøvekritikker. Problemet ble bare: hvor skulle grensen gå? Hvem skulle inn og hvem skulle ikke?

Som et tiltak for å øke andelen avlshunder, noe avlsrådet mener er svært viktig for den videre utviklingen av Kleiner Münsterländer som en sunn og god jakthund, vil AR innføre følgende forandringer. Begrunnelsen for disse forandringene finnes i kapittel 4.0.:

- To lister med Godkjente parringer:

En liste som i dag med jaktpremierte hunder med min 2x Good ak på utstilling, samt hd-fri A og B, og uten andre arvelige defekter.

En liste med godkjente unge lovende (under 5 år ved godkjenning) hanner og tisper som oppfyller samme krav til eksteriør og helse, men som ikke er jaktpremiert. Det stilles krav til at de må være stilt min. 3 ganger på jaktprøve, eller treningssamling, hvorav en av startene må være på en jaktprøve. På disse startene må de ha gjennomsnittskarakter på jaktlyst lik eller bedre enn gjennomsnittet for sitt kjønn siste 10 år (for 1995-2005 ligger gjennomsnittet for hanner på 2,89 og tisper 3,38). Bedømmelse på treningssamling må være gjort av en autorisert Fase 2 instruktør eller en jaktprøvedommer, og det skal benyttes samme kriterier som på en jaktprøve. Det må dokumenteres at hunden tar stand for vill hønsefugl.

Alternativt, når vi får utarbeidet avlsindekser for jaktlyst, skal en kombinasjon ha samlet indeks for jaktlyst over 200.

- Avlsrådet må godkjenne hver enkelt parring, og ikke bare hvert enkelt avlsdyr.
- Kull godkjent av avlsrådet annonserer fritt på klubbens valpeformidling, hvor det skal fremgå om de står på A eller B liste.
- En avlshund bør ikke ha mer enn maksimalt 3 kull eller ca 15-20 valper (5% av en generasjon) etter seg. Etter 2 kull, blir den satt på vent. Den blir ikke godkjent til evt videre avl før minst 50 % av avkommene er avkomstransket for Hd. AR vil i tillegg gjøre en totalvurdering av avkommenes kvalitet før eventuelt avlshunden godkjennes for videre avl.

AR vil her presisere at hannhund- eller tisperiere ikke automatisk har krav på å få godkjent 3 kull etter sin hund, selv om den oppfyller NMLK's krav til avlshunder.

Hunden må gjennom avkomstranskningen vise at den som avlsdyr har kvaliteter som fremmer den videre utviklingen av rasen, som en sunn, vennlig, rasetypisk og allsidig fuglehund

Hd, hofteleddsdysplasi;

Når det gjelder muligheten for systematiske registreringer av helseegenskaper, er det bare Hd vi har dette på.

Hd er en polygenetisk lidelse, som styres av både arv og miljø. I følge undersøkelser utført av Petter Heim og Frod Lingaas, viser denne sykdommen en arvbarhet på noe over 20 %. De fleste raseklubber har dessverre erfart at selv med en ganske streng hd-politikk, har ikke hd-frekvensen i rasen blitt særlig bedret. Det er mye som tyder på at masseseleksjon blir for dårlig, og at man må basere seg på en indeksavl for denne egenskapen. NKK har i lengre tid lovt at det nå utarbeides hd-indeks for alle raser, og at AR får tilgang til disse gjennom Dogweb. AR avventer derfor dette, og fortsetter sin praksis med å avle på hd-frie hunder.

AR følger for øvrig spent med på resultatene av NBK's satsning på HD, og har deltatt på et møte i Trondheim med Dr Reiner Buing, hvor det ble gjort rede for systemet de nå utprøver. NBK samarbeider nå med Dr Reiner Beuing i Tyskland, som har utarbeidet en metode for å beregne avlsindeks for HD, kalt HQ – Hip Quality. Han har utviklet en ny metode å avlese hd-bilder på, og måler flere konkrete verdier. Disse blir satt inn i en formel, og man får en konkret tallverdi for hoftestatusen, i stedet for en til dels skjønnsmessig bokstavkategori med diffuse grenser. På bakgrunn av denne metoden har han beregnet arvbarheten for Hd på Breton i Norge til ca 50 %. Det forventes å gi en betydelig fremgang i forhold til dagens avlesninger. Videre samarbeid og kunnskapsutveksling med NBK er ønskelig.

Lar NKK's Hd-indeks vente på seg, bør AR se på avlskriterieriene mht Hd. Pr i dag står det ingen ting om hd-status til avlshundenes slektninger. Godkjente hunder som har flere søsken med hd kan godkjennes til avlshunder, og derav benyttes i avl. Kombinerer man i verste fall to hunder som begge har flere søsken med hd, trenger sannsynligvis ikke det bli særlig gunstig for rasens Hd- statistikk. Mer om dette under begrunnelsen for hvorfor AR skal godkjenne parringer.

Når det gjelder registrering av sykdommer og lidelser, kunne vi tenke oss et opplegg med systematisk, anonym rapportering fra veterinær til en sentral database. Etter nærmere retningslinjer skal denne kunne benyttes i avlsarbeidet til å fastslå sydommers utbredelse, og dermed bidra til å avsløre evt uønsket utvikling og iverksette tiltak.

Alternativet er avkomstgranskning. Dette er en arbeidskrevende og kostbar prosess, og krever en del arbeid for å få en høy svarprosent.

Hvis det ikke er realistisk med det første alternativet, må avkomstgranskning vurderes som et alternativ inntil videre.

3.2 Jaktegenskapene.

Jaktlyst og søksformat.

For jaktegenskapene har vi i dag et systematisk registreringssystem for jaktprøvene og apportprøvene. Under oppsummering av status, ser vi at Kleineren generelt har lav jaktlyst. Erfaring andre klubber har gjort, som har øket jaktlyst betydelig ved avl (stri- og korthår vhorsteh, Breton), er at med dagens registreringsmetode, er det mulig å øke jaktlysten ved å avle på de beste hundene. Størst fremgang vil man få ved en indeksbasert seleksjon, som tar hensyn til hundens slektninger.

Stri- og korthår Vorsteh har gjennom sin seleksjon på hunder med høy jaktlyst, økt denne signifikant for begge rasene. Som ventet øker også fart og stil tilsvarende. Ved økt jaktlyst har man oppnådd en økning i fart, som i sin tur gir hunder med bedre søksbredde. Deres erfaring så langt, er at samarbeid og reviering ikke påvirkes negativt av denne fremgangen.

Hvis man velger en Kleiner som jakthund i dag, er man i følge jaktprøvestatistikker og avkomstrgranskningen, slett ikke garantert å få en god jakthund. Rasen har hatt liten fremgang for jaktegenskapene, men utviklingen ser ut til å være i ferd med å gå rett vei.

Avlsrådet mener det er viktig for rasens fremtid som fuglehund, og prøve å øke dens generelle jaktlyst og søksegenskaper. Den bør som et minimum kunne fremvise et premieringsverdig søk på alle prøveformer, noe den dessverre ikke gjør i dag. For mange hunder blir får dessverre avsluttet sin bedømming fordi de ikke kommer ut i premieringsverdig søk. Dette skal vi gjøre noe med!

Viltfinnerevne og fuglebehandling.

Som beskrevet under status til rasen, har vi dessverre et alt for lite tallmateriale foreløpig til å kunne si noe om disse egenskapene, og derav skissere et avlsopplegg. AR vil imidlertid sikre seg at alle avlshunder som et minimum tar stand for vill hønsefugl. Som nevnt under status, er det hos en del hunder et sterkt viltbegjær. Dette gir seg utslag i hunder som er vanskelige å dressere og få rolig i fugl. Vi vet dessverre lite i hvilken grad egenskapen skyldes arv eller miljø, og evt. arvbarhet for egenskapen.

Ar vil jobbe med dette, og håper at vi i fremtiden vil få materiale og metoder som kan gjøre oss i stand til å målrettet kunne påvirke disse svært viktige egenskapene for en fuglehund.

Ar vil ikke sette noen konkrete avls mål for jaktegenskapene i form av tall, men har som mål i planens periode å øke rasens gjennomsnittlige jaktlyst (+fart, stil) og søks format. For kommende periode ser vi ingen fare for at vi vil få problemer med hunder som går for stort eller jakter egenrådlig pga for mye jaktlyst, men vi vil selvsagt ha et våkent øye til utviklingen.

For å nå målsetningen må vi avle på de hundene som har høyest jaktlyst, har slektninger med høy jaktlyst, og gir avkom med høy jaktlyst. Mao. må vi utarbeide avls indekser for jaktlyst. For å klare dette, må det søkes hjelp hos raseklubber som har lyktes med å øke jaktlysten ved indeks seleksjon. Siden vi har en kontinental rase, er det nok naturlig å søke hjelp hos NVK og NBK. Det er i dag en fin dialog mellom NMLK's avlsråd og disse klubbers avlsråd, og et utvidet samarbeid er ønskelig. Dette blir en høyt prioritert oppgave i kommende periode, og AR håper å kunne komme i gang med å utarbeide jaktlystindekser så fort som mulig. I en periode må vi åpne for avlshunder som ikke er jaktpremiert, men som på min 3 prøvestarter har et snitt for jaktlyst lik eller over sitt kjønns snitt siste 10 år. Ved indeksseleksjon vil alle hundene få et indekstall for jaktlyst. 100 er snittet for rasen, og to hunder som ikke er premiert ennå, kan pares hvis deres samlede indeks er over 200. En vil da forvente fremgang for denne egenskapen. Øvrige avlskrav blir det samme.

For å kunne følge med på utviklingen, vil det fremdeles utarbeides utfyllende statistikker over alle prøvestarter. I tillegg vil AR utarbeide et avkomstrgranskningsskjema, som sendes ut til hundeeieren når hunden er 2- 3 år. Dette vil kartlegge hundens jaktegenskaper, samt en del andre egenskaper. Ar ser dette som et viktig hjelpemiddel for å bedømme verdien av en avlshund på et tidlig tidspunkt.

Apportegenskapene.

Da vår rases status er bra mht. etterskuddsarbeidet, velger AR å ikke selektere på disse egenskapene i denne omgang. Vi ønsker å få med størst mulig bredde i avlen, og vil derfor ikke selektere på flere egenskaper en høyst nødvendig. Jamfør kapittel 3.1.1 innavl-genetisk variasjon

Det vil også i fremtiden bli utarbeidet statistikker for apportprøvene, og utviklingen blir fulgt nøye. Registreringsmetodene for apportegenskapene i dag er bra, og i følge NVK's erfaring blir ikke apportegenskapene påvirket i noen retning av at de øvrige jaktegenskapene forbedres.

Pr. dato er det høy aktivitet i NMLK med apporttrening og prøver, så denne viktige egenskapen har høy fokus i klubben. Det er i løpet av det siste året kommet noen henvendelser til AR om hvorfor det ikke er krav til apportpremie for en godkjent avlshund. Som det er redegjort for tidligere i avlsplanen, vil en økning i avlskravene sannsynligvis føre til en enda sterkere seleksjon. Med den lille avlsbasen vi har i dag, har vi rett og slett ikke råd til å utelukke flere hunder. Det vil kunne føre til en høyere innavlsgrad i rasen, med de svært uheldige konsekvensene det kan føre med seg.

AR er helt enig i at det er veldig viktig å bevare rasens gode apportegenskaper, men da status for disse egenskapene ser bra ut i dag, vil det ikke bli selektert på disse i denne perioden.

Dette vil selvsagt være oppe til stadig vurdering, og ved synlige forandringer i negativ retning må en selvsagt iverksette tiltak.

3.3 Gemytt.

Vi mangler systematiske registreringer for denne egenskapen, men hunder med avvikende temperament og gemytt blir diskvalifisert på utstilling. De vil da ikke kunne oppfylle AR krav til avlshunder, og skal ikke benyttes i avl.

I følge avkomstgranskningen er rasens gemytt meget bra, så denne egenskapen blir i kommende periode ikke prioritert utover ovenfornevnte seleksjon.

3.4 Eksteriør.

AR har systematiske registreringer for eksteriør gjennom utstillingssystemet. Da status for denne egenskapen, i følge disse registreringene, er svært god, velger vi å ikke selektere strengere for denne egenskapen denne perioden. Også her er begrunnelsen at vi ønsker størst mulig avlsbredde.

4 Avlskriterier.

Som et tiltak for å gjøre noe med den situasjonen KLML er mht. innavlsproblematikk og faren for reduksjon av den genetiske variasjonen, foreslår AR forandringer i avlskriteriene.

4.1 Begrunnelse for innføring av nye avlskriterier

Som direkte konsekvens av en hovedprioritering på helse, med fokus på genetisk variasjon og innavlsproblematikk, vil tiltak for å øke avlsbredden bli vektlagt tungt for denne perioden. Samtidig ønsker vi å heve jaktlysten generelt i rasen, og opprettholde den gode statusen for øvrige egenskaper.

Ett svært viktig ledd i arbeidet med å nå denne målsetningen, vil være å gjøre noen forandringer i avlskriteriene. Forslag til de nye avlskriteriene finnes i kap. 4.2. Nedenfor begrunnes hver enkelt forandring i avlskriteriene:

- Ordningen med utredningshanner blir erstattet av to lister over godkjente avlshunder. Det stilles de samme kravene til hundene på begge listene, med unntak av jaktpremiering. Helse, gemytt og eksteriør er det samme, og de samme kravene gjelder for begge kjønn.
 - **Liste A-Jaktpremierte avlshunder:** Hunden må være premiært på terminfestet fuglehundprøve (skog, lavland eller fjell) i Norden.
 - **Liste B-Avlshunder uten jaktpremiering:** Hunden må være startet minst 3 ganger på terminfestet fuglehundprøve eller treningssamling, hvorav en av startene må være på en terminfestet fuglehundprøve. På disse startene må den ha gjennomsnittskarakter på jaktlyst (fart og stil) lik eller bedre enn gjennomsnittet for sitt kjønn siste 10 år. Bedømmelse på treningssamling må være gjort av en autorisert Fase 2 instruktør eller en jaktprøvedommer, og det skal benyttes samme kriterier som på en jaktprøve. Det må dokumenteres at hunden tar stand for vill hønefugl

Innføring av to lister med godkjente avlshunder, er et forsøk på å åpne for en større bredde i vårt avlsmateriale. Som omtalt i kap 2.1.1., er rasens situasjon mht til innavl alvorlig, og må absolutt vurderes som et viktig punkt å gjøre noe med.

Med dagens krav til jaktpremiering, ser vi at nåløyet nok er for trangt. En svært liten del av populasjonen oppfyller dette, og blir godkjent som avlshunder.

For å få med stor bredde kunne vi selvsagt fjernet kravet til jaktpremiering helt, men det ser vi som lite formålstjenlig mht til målsetningen om å øke rasens generelle søksegenskaper.

Ved den nye inndelingen håper vi å fange opp de gode jakthundene som finner fugl, tar stand for denne og oppfyller øvrige avlskriterier, men som kanskje ikke har alt helt inne til premiering. Det kreves, som kjent, en god porsjon dressur for å få en fuglehund komplett RIOS. Å utelukke gode hunder fra avl, fordi eieren ikke makter å lykkes med denne dressuren, har vi rett og slett ikke råd til. Vi må avle på gode jakthunder, og ikke gode hundedressører. Et viktig moment i denne sammenheng, er at hovedtyngden av KLML-kjøpere er førstegangs hundeeiere, som kanskje mangler den nødvendige erfaring og kunnskap som kreves for å få en komplett prøvehund.

Noen føler kanskje at jaktpremiering kan være et litt uoppnåelig mål, og velger å la det være. Andre prøver seg kanskje på en start eller to, uten å lykkes. Kanskje lar de det da være. Det som nok er sikkert, er at vi har mange gode jakthunder rundt om i landet vårt som ikke blir vist på prøve!

I følge avkomsgranskningen (se vedlegg), kunne 52% av de spurte tenkt seg å avle på hunden sin. Av de spurte som jakter, men ikke har stilt på prøve, sier 42% at de er usikker på om hunden oppfyller kravene.

Ved å opplyse og informere om denne ordningen, er det håp om at flere vil se nytten av å vise sin hund noen ganger for å dokumentere dens jakttegenskaper.

Når det gjelder dresserbarhet, er sannsynligvis denne egenskapen arvbar, men ukjent i hvilken grad. Dette kan selvsagt virke inn på i hvilken grad eieren er i stand til å få sin hund RIOS.

Vi velger å stille krav til jaktlyst (jaktlyst, fart, stil) for å kunne oppnå en forbedring av disse egenskapene. Ved å bruke gjennomsnittstall fra alle startende siste 10 år, håper vi dette noenlunde representerer rasens gjennomsnitt. Hunder som kan dokumentere et søk lik eller bedre enn gjennomsnittet, kan i følge andre fuglehundrasers erfaring, tilføre en avlsmessig fremgang for denne egenskapen med dagens registreringsmetoder.

Listen med jaktpremierte hunder opprettholdes. Delvis for en hensiktsmessig og grei oversikt over de ulike avlshundene, samt kriteriene de er valgt ut etter, men også for at det nok blir et mål for mange å få sin avlshund på denne listen. På den måten håper vi å stimulere Münsterereiere til fortsatt å stille sine hunder på prøver, og profilere vår flotte fuglehundrase!

- Avlsrådet skal godkjenne hver enkelt parring, og ikke bare hvert enkelt avlsdyr.

Med dagens system godkjenner avlsrådet avlsindividerne, og ikke den konkrete parringen. Det kan gi noe uheldige kombinasjoner, til tross for at begge avlshundene oppfyller kriteriene.

Nedenfor følger to eksempler for å belyse dette:

Innavlsprosent:

KLML er en liten rase. Når man skal kombinere to individer, er det svært viktig å gjøre en grundig innavlsberegning på kombinasjonen før paring.

For en kombinasjon, får en ikke ha en høyere innavlsprosent enn 6,25. I teorien vil det si søskenbarnparing.

Men, i praksis kan søskenbarnparing, eller paring mellom to individer som tilsynelatende er lenger fra hverandre, gi innavlsprosjenter langt høyere enn denne grensen.

Årsaken er at disse individene selv er et resultat av linjeavl (innavl).

Ved første øyekast kan en sammenligning av to 4-generasjoners stamtavler se helt ok ut, og en enkel innavlsberegning kan gi samme svar. Tar man derimot med 5-6-7-8 generasjoner, kan bildet forandre seg dramatisk! En godkjent parring, for det er jo pr. definisjon det når man bruker to godkjente avlshunder, kan gi innavlsgrader langt over anbefalt grense, og det er ikke formålstjenlig for rasen.

Det hevdes fra genetikere at 10 generasjoner påvirker hunden, så et utgangspunkt på 8 generasjoner vil nok være fornuftig.

I denne sammenheng trenger AR et lettvent og pålitelig program for beregning av innavlsgrad. Det vil gjøre dette svært viktige arbeidet enklere, og gi et sikrere resultat.

Hd:

Det heter i dag at avlshundene skal være Hd-fri (A eller B). Oppfyller de da øvrige avlskriterier, er det pr definisjon en godkjent paring. Hva hvis begge hundene har ett kull etter seg fra før, og det i begge disse kullene finnes flere valper med Hd?

Hvis oppdretterne til tross for dette velger å kombinere disse to hundene, vil det da være formålstjenlig for rasen??

Kanskje kunne disse hundene vært brukt i en annen kombinasjon, med en makker som har en fin Hd-status. Sannsynligvis ville det redusert sjansene for at avkommene skulle få Hd.

Hd-indeks vil for øvrig gi et mye bedre bilde av kombinasjonen mht Hd. Vi venter på NKK!

- Parringens innavlsprosent får ikke overstige 6,25%

Ikke den store forandringen, men presisering av grensen. I teorien er dette en søskenbarnparing, men da hundene kan være et resultat av linjeavl, vil en søskenbarnparing i praksis kunne gi høy innavlsprosent.

- En Hannhund bør ikke ha mer enn maksimalt 3 kull eller ca 15-20 valper (5% av en generasjon) etter seg. Etter 2 kull, blir den satt på vent. Den blir ikke godkjent for evt. videre avl før minst 50% av avkommene er avkomsgransket for Hd. AR vil i tillegg gjøre en totalvurdering av avkommenes kvalitet før eventuelt hannhunden godkjennes for videre avl.
- Ei tisper skal avkomsgranskas for Hd før hun kan ha sitt 3. kull. 50% av valpene fra de to første kullene må være Hd-røntget. AR vil i tillegg gjøre en totalvurdering av avkommenes kvalitet før tisper eventuelt godkjennes for videre avl.

Dette er i første rekke et viktig tiltak for å redusere faren for den tidligere omtalte innavlsgradøkningen og reduksjonen av genvariasjon for rasen.

Genetikere anbefaler at en hannhund ikke må være far til mer enn 5% av avkommene som blir født over en 5-års periode. Pr. dato vil dette si 15 valper. Her vil grensen for matadoravl gå.

Når en hanne er brukt til 2 kull, settes den på vent. Før den evt. skal benyttes mer, må AR være sikker på at avkommene ikke har en høyere frekvens av Hd og evt. andre arvelige sykdommer enn rasens generelle status. Dette vil bli dokumentert gjennom en avkomsgranskning. Samtidig vil man med denne søke å finne ut litt mer om avkommenes øvrige egenskaper, før hunden evt. brukes ytterligere til avl.

Det samme vil også gjelde for tispene.

- Kull godkjent av avlsrådet annonserer fritt på klubbens valpeformidling på www.munsterlender.org, men på to forskjellige lister hvor godkjenningskriteriene presiseres. Avlsgodkjenningen (A eller B) av tisper bestemmer plassering av kullet på valpeformidlingen.

Samme system som i dag, men med de to ulike listene på hver sin side. Øverst på hver side vil det stå hvilke kriterier som gjelder for hundene i den kategorien de tilhører.

Under godkjente paringer vil kullet stå under den kategorien hvor tisper hører til. Eks.; ei tisper som er godkjent uten jaktpremie, og paret med en jaktpremiert hanne, vil stå på godkjente paringer under liste B. Ei Jaktpremiert tisper som blir paret med en godkjent hanne uten jaktpremie, vil stå på godkjente paringer under liste A.

De øvrige forandringene er hovedsakelig omformuleringer tilpasset de nye avlskriteriene, men med samme innhold som tidligere.

4.2 Avlskriterier 2007-2017

Avlskriterier Kleiner Münsterländer

Ordningen med utredningshanner blir erstattet av to lister over godkjente avlshunder. Det stilles de samme kravene til hundene på begge listene, med unntak av jaktpremiering. Helse, gemytt og eksteriør er det samme, og de samme kravene gjelder for begge kjønn.

Kriterier til godkjente avlshunder liste A - Jaktpremierte:

Helse:

- Hd-røntget med status fri A eller B.
- Være klinisk frisk.

Eksteriør:

- Minimum 2xExcellent/Very Good UK eller 2xGood AK for forskjellige dommere

Gemytt:

- Kritikker fra utstillinger eller jaktprøver må ikke inneholde negative bemerkninger om gemytt.

Jaktegenskaper:

- Hunden må være premiert på fuglehundprøve (skog, lavland eller fjell) i Norden.

Kriterier til godkjente avlshunder liste B – Ikke jaktpremierte:

Alder:

- Under 5 år ved godkjenning

Helse:

- Hd-røntget med status fri A eller B.
- Være klinisk frisk

Eksteriør:

- Minimum 2xExcellent/Very Good UK eller 2xGood AK for forskjellige dommere

Gemytt:

- Kritikker fra utstillinger eller jaktprøver må ikke inneholde negative bemerkninger om gemytt.

Jaktegenskaper:

Hunden må være startet minst 3 ganger på fuglehundprøve eller treningssamling, hvorav en av startene må være på en fuglehundprøve. På disse startene må den ha gjennomsnittskaraktter på jaktlyst (fart og stil) lik eller bedre enn gjennomsnittet for sitt kjønn siste 10 år. Bedømmelse på treningssamling må være gjort av en autorisert Fase 2 instruktør eller en jaktprøvedommer, og det skal benyttes samme kriterier som på en jaktprøve. Det må dokumenteres at hunden tar stand for vill hønsefugl.

ALTERNATIVT: når vi får utarbeidet avlsindekser for jaktlyst, skal en kombinasjon ha samlet indeks for jaktlyst over 200, samt dokumentert stand for vill hønsefugl.

Øvrig – gjelder samme for liste A og B

- Hunden må være id-merket og registrert i NKK
- Eier må være bosatt i Norge
- Avlsrådet skal godkjenne hver enkelt parring, og ikke bare hvert enkelt avlsdyr.
- Parringens innavlsprosent får ikke overstige 6,25%
- En avlshund bør ikke ha mer enn maksimalt 3 kull eller ca 15-20 valper (5% av en generasjon) etter seg. Etter 2 kull, blir den satt på vent. Den blir ikke godkjent til evt videre avl før minst 50 % av avkommene er avkomstransket for Hd. AR vil i tillegg gjøre en totalvurdering av avkommene kvalitet før eventuelt avlshunden godkjennes for videre avl.
- Kull godkjent av avls rådet annonserer fritt på klubbens valpeformidling på www.munsterlender.org, hvor godkjenningskriteriene presiseres. Avls godkjenning (A eller B) av tisper bestemmer plassering av kullet på valpeformidlingen.
- Eieren plikter å underrette avlsrådet hvis det avdekkes arvelige sykdommer eller andre forhold som vil påvirke hundens avlskvaliteter.
- Hundeeieren søker skriftlig til AR om avlsgodkjenning, og vedlegger nødvendig dokumentasjon.
- Tisper slettes fra avlslisten ved fylte 9 år.
- Hanner slettes fra avlslisten ved fylte 10 år.

- Avlsrådet står fritt til å ta bort hunder fra avlslisten hvis det dukker opp forhold som gjør at videre avl på hunden er ødeleggende for rasens utvikling. Likeledes står avlsrådet fritt til å gjøre unntak fra bestemmelsene i tilfeller hvor det vil være formålstjenelig for rasens utvikling.
- Hannhund- eller tispeeiere har ikke automatisk krav på å få godkjent 3 kull etter sin hund, selv om den oppfyller NMLK's krav til avlshunder. Hunden må gjennom avkomstgranskningen vise at den som avlsdyr har kvaliteter som fremmer den videre utviklingen av rasen; som en sunn, vennlig, rasetypisk og allsidig fuglehund.

5.0 Avslutning.

Avlsrådet i NMLK har gjennom denne planen satt en del mål og foreslått tiltak for å nå disse målene, som vi tror vil være med på å gjøre Münsterländeren til en bedre jakthund for norske forhold og for de fleste jegere. Vi legger stor vekt på at Kleineren skal være en sunn, frisk og omgjengelig jakthund. Avlsplanen vil være retningsgivende og bindende for avlsrådet den neste 10-års perioden.

Eva Kulstadvik

Stian Holmen

Tor Suleng

6.0 Vedlegg:

Avkomstgranskningen 2005 - finnes på hjemmesiden til NMLK